

JOAN PLA

EL MISTERIÓS PUNYAL DEL PIRATA

ESPURNA

bromera

I

L'aparició del fantasma pirata

Aquella tarda havíem acudit a ca Barto per anar a la plaça Major. Hi actuava l'home dels titelles. La senyora Eulàlia, la mare de Barto, va dir-nos:

—Es troba marejat com una ballaruga. ¡L'he enxampat fumant un cigarret davall del llit!

Estava ben enfadada, sa mare. Vam dir-li que si millorava, que acudira a la plaça Major. I vam marxar.

Hi havia un home vell parant l'espectacle damunt d'un entaulat. Era un home prim, no massa alt, d'una edat indefinida, com si el temps i ell foren una mateixa cosa. Els seus ulls eren profunds, ben clavats dins les conques i de mirada misteriosa. Vestia, tot i la calor que feia, una jaqueta llarga, descolorida, que li arribava per damunt dels genolls. Sobre l'entaulat hi havia uns baguls, oberts, i dins, uns titelles, amb uns ulls que miraven no se sabia a on i amb un somriure continu i fals.

L'home intemporal no pogué acabar la seua primera història. Un tro, sec i esgarrat, va fer tremolar el cor de la plaça Major. El titella va quedar-se immutable, mentre el públic feia un crit de sorpresa.

Tot seguit, van començar a caure les primeres gotes, grosses, refrescants, i tothom vam escampar la boira amb tanta rapidesa que l'home dels titelles no va adonar-se'n. Quan vam girar el cantó cap a ca Xavier, encara continuava parlant el titella.

La ramassada d'aigua, però, no tardà a passar. Va córrer pels carrers de gom a gom, va rentar els arbres de la pols acumulada des de la passada pluja i va deixar en l'atmosfera una sentor a humitat, a terra fresca, a herba mullada, a mar més dolça.

Havia parat de ploure quan vam abandonar ca Xavier. Maria, espigada i una mica bleada, va dir que desitjava tornar a la plaça Major per veure si continuava l'actuació de l'home dels titelles. Elisa, alta i àgil com una daina, se li va avançar carrer amunt.

—Jo hi arribaré la primera —va cridar.

Tots vam eixir darrere seu corrent. Però, quan vam arribar a la plaça, damunt l'entaulat no quedava res, ni l'home dels titelles. Vam quedar-nos, durant uns segons, decebuts. Aleshores, jo vaig assenyalar un dels cantons de la plaça.

—¡Allà va! ¡Pel cantó del carrer Nou!

Havia vist el darrere de la furgoneta en què havia arribat l'home dels titelles. Vam seguir-la fins que va abandonar el poble, vora el pont que menava a l'ermita de Sant Esteve. No podíem més. Dúiem la llengua fora. Vam gitar-nos sobre l'asfalt, perquè l'herba encara estava mullada. Panteixàvem de cansament.

La furgoneta es va perdre carretera enllà, i amb ella l'home dels titelles.

Va tornar de bell nou la pluja i vam córrer a arrecerar-nos dins els porxes de l'ermita. Va ser també un ruixat curt. Tot seguit vam veure aparéixer l'arc iris. Tenia un peu sobre el pujol dels Frares i l'altre dins la mar. I amb l'arc va començar tota la història meravellosa.

Va ser Tico qui el va descobrir.

Al peu de l'arc que hi havia dins la mar, Tico hi va veure un home.

—¡Guaiteu! —va exclamar—. ¡És un home i mira cap a nosaltres!

Vam guaitar cap allí. I vam veure un home estrany al peu de l'arc iris. Vestia com un pirata. Una corretja ampla li creuava el pit de dreta a esquerra. Duia el cap cobert amb un mocador. De sobte, l'arc iris va començar a desaparéixer, i amb ell va esvanir-se aquell fantasma. Els núvols van obrir-se i de nou van deixar que el sol s'escampara àmpliament sobre la superfície. Vaig sentir un calfred. Vaig recordar les històries que em contava l'avi Gaspar, quan jo era petit, i a les quals no feia gens de cas. També parlaven sobre l'aparició en alta mar d'un fantasma en forma de pirata. Un fantasma que sempre solia aparéixer i desaparéixer amb l'arc iris.

Em van distraure del meu capficament les paraules de Tico.

—Ha estat una visió... ¡No és possible el que hem vist, tu! —va dir dubtant d'aquell fenomen tan estrany.

—Deu haver estat un miratge. També passen en alta mar... Amb la pluja i l'aire calent... —va corroborar Xavier.

—Jo crec que tot ha estat una suggestió col·lectiva —afegí Elisa.

—¿Què dius tu, ara? —va protestar Xavier—. ¡Jo he vist el pirata amb els meus ulls! ¡Sempre estàs en els mateixos rotllos, tu!

Elisa era aficionada a tot allò que feia referència a fets inexplicables, des dels fenòmens paranormals als horòscops setmanals.

Tothom, tret de Xavier, es feia l'incrèdul. Els avergonyia confessar el que acabaven de veure.

—¡No estic d'acord amb ningú! —vaig intervenir enèrgicament—. ¡Ni és una visió, ni un miratge ni cap suggestió col·lectiva! ¿Hem vist o no hem vist l'arc iris?

—¡Sí! —van respondre segurs d'ells mateixos, tots alhora.

—¿Per quina raó hauria de ser la imatge del pirata que hi havia als seus peus diferent?

—Té raó —va dir Maria.

—Així doncs, ¿per què ho dubtem? ¿No l'hem vist tots vestit de pirata?

—Sí, exacte. Això dic jo. El vestit, la corretja, el

mocador al cap... Un pirata, jaixò era! ¿Qui ho dubta? —va preguntar Agnés amb coratge.

I ningú no va gosar dubtar-ho gens ni mica.

Jo vaig aprofitar l'ocasió, tot recordant les conlles del meu avi, i vaig dir:

—Us propose que em seguiu... Qui siga valent, és clar... Us invite a entrar dins la mar, fins a on ens ha semblat veure el pirata... ¡Potser ens hi espera!

De moment tots van quedar-se parats. No els feia gens de gràcia trobar-se dins l'aigua amb un... fantasma. ¿Com fugirien de pressa, si calia? Van mirar cap a la mar. No s'hi veia cap fantasma.

—¿I si ens ha deixat un missatge? —va exclamar Tico.

Les seues paraules van reanimar la colla.

Vam dirigir-nos cap al mar, que era a uns doscents metres. Tots decidits, tret de Maria, que es quedava arrere.

Tico, que estava una mica enamorat d'ella, la mirava amb decepció i ràbia.

—¡Bah! ¿Vols afanyar-te, porugueta?

—Tinc por... —va murmurar ella amb veu baixa. Li sabia greu fer el ridícul davant de Tico.

De manera que va rerassagar-se per por, també, a quedar-se sola.

Quan vam arribar a voramar, ens vam descalçar i ens vam quedar amb la roba interior.

—¡Cuida'ns el calcer i la roba! —vam manar a Maria, que encara venia a uns cinquanta metres.

—¿A quina distància creieu que ha aparegut el pirata? —va preguntar Elisa.

—Jo crec que a uns cent metres de la costa —va contestar Tico—. No se'l veia massa endins.

—Sí, jo també ho crec —vaig confirmar.

Vam endinsar-nos dins la mar amb decisió. Als cinquanta metres, l'aigua ens cobria per la cintura. Teníem sort que la costa era plana. Però als setanta metres ja dúiem l'aigua al coll. Tots sabíem nadar.

—No hi ha ningú, ací —va dir Xavier—. ¡Ni rastre!

Efectivament, no hi havia cap senyal de res. Ja estàvem decidits a retornar a la costa, desillusionats, quan Maria va començar a xisclar. Amb el braç tot estés, ens assenyalava alguna cosa a la nostra dreta. Quasi no enteníem el que deia, amb la brisa en contra. Va endinsar-se fins a mitja falda. Vam mirar cap a on ella ens assenyalava. Saltàvem per damunt l'aigua. Finalment, a la dreta, vam veure surar un objecte. Elisa, que nadava millor que ningú, va avançar-s'hi.

—¡Una botella! —va cridar, alçant-la enlaire.

Vam fixar-nos-hi. Era una botella d'un verd fosc. Tapada amb suro. I dins duia... ¡un paper!

—¡Porta un missatge! ¡Un missatge! —va cridar Elisa, fora de seny. La seua emoció va contagiar-nos.

—¡Porta un missatge! —vam cridar plens d'emoció.

I aleshores ens va córrer pel cos una tremolor plena de misteri i d'incertesa.